

ledes det gik med det Forslag, som er forelagt det norske Storting. Det er imidlertid ikke sket, og da jeg overordentlig nødig vil have, at det skulde skade Sagens Fremme, vil jeg anmode det eventuelle Udvalg om, at det vil tage saa venlig paa denne Sag som muligt, og jeg vil udtale Haabet om, at Resultatet maa blive, at man vil henvende sig til Regeringen om at tage Sagen under Overvejelse og snaarest mulig fremkomme med et positivt Forslag, som sikkert — det er min Mening — i dette Ting vil faa et stort Flertal i Retning af at faa betydelige Forandringer i alt Fald i de bestaaende Forhold. Det vil f. Eks. ikke blot gaa med til det, som blev foreslaaet i det andet Ting med Hensyn til Afskaffelse af Bordellerne. Det vil gaa med til det, hvorledes end Politiet stiller sig, det vil ganske simpelt sige som saa: Naar de kunne blive afskaffede i de fleste andre Lande, og naar de begynde at forsvinde af sig selv, kan det danske Politi ikke stille sig paa det Standpunkt, at det siger: Vi kunne ikke undvære dem. Det høje Ting vil sikkert ogsaa gaa med til saadanne Forandringer i Loven af 1874, som blev antydede af den højtærede Justitsminister. Og hvad angaar det, som er det store og vanskelige Spørgsmaal, nemlig Lægevisitationen, anser jeg det heller ikke for urimeligt, at det vil kunne gaa med til ret gennemgribende Forandringer paa det Punkt. Der er fra en dansk Læge, der er en Kapacitet paa dette Omraade, for nylig fremkommet et Forslag, som gaar ud paa at lægge Lægevisitationen hen til selve Hospitalet, saaledes at den ikke skal ske ved Politiforanstaltning, men gennem Lægerne. Dette eller et lignende Forslag kunde muligvis godt vinde Flertal i dette Ting. Kort sagt, jeg er saa temmelig overbevist om, at naar Regeringen tager Sagen i sin Haand, vil der kunne komme et Resultat ud, som i alt væsentlig vil kunne tilfredsstille dem, der have arbejdet paa denne Sag i flere Aar, et Resultat, som jeg gerne vil være med til at tage imod. At komme videre ind paa Sagen i dette Øjeblik anser jeg ikke blot for unyttigt, men for skadeligt, og jeg skal derfor ikke opholde det høje Ting længer.

Olesen: Jeg vil ligesom den ærede sidste Taler, nødig se denne Sag dragen ind i Øjeblikkets Politik eller se den behandlet som en Sag, der angaar Højre og Venstre. Jeg mener, det er Sagen egentlig for god til, og jeg vil derfor gerne

tale om selve Sagen, saaledes som den ligger for. Jeg vil da begynde med at bringe de Mænd en Tak, der Aar efter Aar ere blevene ved at arbejde for at faa denne Sag fremmet, for at faa afvasket den Skamplet, at Kjøbenhavn snart er den eneste By, ogsaa den eneste Storstad, som har dette lovordnede Prostitutionsvæsen. Jeg synes ikke, at vi kunne være tjente med at staa og vente efter, hvad Ordning de forskellige Lande faa paa dette Omraade; hver maa se at ordne Sagen, som det er bedst for dem. Naar man oprindeligt er gaaet til at lovordne paa dette Felt, er det vel særlig af hygieiniske Hensyn, man er vel særlig gaaet ud fra, at det var Smittefaren ved de syfilitiske Sygdomme, man skulde se at begrænse. Men saavidt man kan skønne efter de Beretninger, der foreligge, ikke alene i fremmede Lande, men ogsaa her, maa dette System jo være næsten helt mislykket, være spillet Fallit. Den Kontrol, her er bleven ført, har netop ikke ført til, at man har kunnet mindske Faren ved Bordellerne. De offentlig indskrevne Kvinder ere jo særlig syfilitiske, og det er særlig derfra, at Smitten kommer. Altsaa, naar det ikke kan konstateres, at man har kunnet hemme Faren, men snarere har fremmet den, naar de fagkyndige sige, at de ikke kunne fremvise noget Resultat, saa maa Lovgivningsmagten se Sagen fra det andet Synspunkt, det moralske eller, om man vil, det humane, og da kan Sagen se lidt klarere ud.

Der indkom i sin Tid en Adresse med 250,000 Underskrifter, hvori man bad: Lad os nu være fri for dette forbandede, lovordnede Utugtsvæsen, der indkom Adresser fra Skoler og kirkelige Foreninger, fra militære Foreninger, fra Grundejerforeninger, det er som om alle ere enige om dette: Lad os faa afskaffet denne lovbeskyttede Usædelighed, vi kunne ikke være tjente med, at denne Plet sidder paa os. Folketinget har hidtil været lydhørt. Sagen har siden 1895 ikke været heroppe, men jeg er ikke i Tvivl om, at dette Ting vil være lydhørt, for Folkets Røst bliver jo Himlens Dom, som det gamle Ord siger, og jeg haaber da, at dette Ting ogsaa vil være lydhørt, naar Folket siger: Skaf det væk! De fagkyndige som have rejst Modstand, maa jo tilmed indrømme, at de ikke kunne bevise, at der er udrettet noget som helst i hygieinisk Henseende. Naar vi da skulde til at se Sagen fra den moralske Side, den menneskelige Side, saa vil jeg sige, at der er noget, der allerførst støder